

i hvilken vort ældste Privatteater, Casino, for Øjeblikket befinder sig. Jeg er ikke nogen Ven af Princippet bunden Teaternæring. Men hvis der overhovedet skal være nogen Mening i dette Princip — thi paa de saakaldte kunstneriske Garantier tror jeg ikke —, maa det dog være den, at der kræves af den Mand, som faar en Teaterbevilling, at han skal være saa vel pekuniært funderet, at han, hvis der ikke indtræffer særlige Uheld, vil kunne føre en Sæson igennem. Nu vil Ministeren rimeligvis svare mig, at Hr. Fjeldgaard, da han fik Bevillingen til at drive Casino, disponerede over 35,000 Kr., hvilket i Forbigaaende sagt efter min Mening er for lille en Driftskapital til at drive et københavnsk Teater med. Men den højtærede Minister ved maaske ikke — det burde den højtærede Minister maaske have undersøgt —, at den allerstørste Del af de 35,000 Kr. gik med til at betale Hr. Fjeldgaards Forgængers Gæld med, og at Resten eller saa godt som Resten af de 35,000 Kr. gik til Teatrets Sommerdrift. Faktum er, at da Hr. Fjeldgaard lukkede sit Teater op i August Maaned, var der intet eller saa godt som intet tilbage af de 35,000 Kr. At det maatte gaa, som det gik, derom var ingen teaterkyndig i Tvivl. Vi have i de senere Aar her i København haft mange Teaterkrak og efter min Mening mange fortjente Teaterkrak, men hidtil havde vi dog ikke oplevet, at en Teaterdirektør maatte lukke sit Teater efter kun at have spillet i Sæsonens første halvanden Maaned, og her kan man ikke tale om den ødelæggende Teaterskat, da Hr. Fjeldgaard maatte melde Pas allerede inden 1. Oktober. Jeg tilstaar, at jeg ikke føler nogen Medlidenhed med Aktieselskabet Casino, men det gør mig ondt for de Skuespillere, som have ladet sig forblinde af Hr. Fjeldgaards gyldne og svigefulde Løfter. At Skuespillere, som ikke ere og ikke skulle være Forretningsmænd, kunne lade sig forblinde, er forklarligt, men at den højtærede Justitsminister, der fra sin tidligere Virksomhed har et saa stort Ry som udmærket og forudseende Forretningsmand, ogsaa kan lade sig forblinde, finder jeg uheldigt, og jeg haaber, at den højtærede Minister, naar han næste Gang uddeler en Teaterbevilling, ikke vil give den til en Mand, som er saa slet pekuniært og for saa vidt ogsaa kunstnerisk funderet som Hr. Fjeldgaard.

J. Frederiksen: Finanslovkommissionen, som populært kaldes Sparekommissionen, har sikkert udført et stort og fortrinligt Arbejde, men da intet Menneske er fuld-

komment, er dens Arbejde sikkert heller ikke fuldkomment. Naar den gaar saa vidt, at den stiller Forslag om, hvorledes private Foreninger skulle ledes, skyder den over Maalet. Jeg vil tillade mig at nævne et Par Tilfælde, hvor jeg tror, den har handlet forkert. Det ene er Bevillingen til Fjerkræforeningerne, der tidligere have faaet 12,000 Kr. i Tilskud, hvilket Tilskud er foreslaaet nedsat med 6,000 Kr. Det er der i og for sig ikke noget at sige til, thi naar man skalspare, skal man spare, og saa maa det gaa ud over denne Institution saavel som over andre. Men samtidig foreslaar Kommissionen som Betingelse for dette Tilskud, at de tre Foreninger skulle slutte sig sammen til een. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men det er ikke saa lige at løbe til at faa disse tre Foreninger, der have bestaaet i en meget lang Aarrække, sluttede sammen. De maa vel saa opløses, og saa skal der dannes en ny Forening. Jeg tror, at den Betingelse, der er stillet for Stats-tilskuddet, vil skade den Sag betydeligt, som man mener at ville gavne med dette Tilskud. Jeg er selv Medlem af den ene Forenings Bestyrelse, og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) af en anden, og han har sikkert samme Opfattelse som jeg. Jeg vil derfor tillade mig i al Beskedenhed at henstille til den højtærede Landbrugsminister at se saa velvilligt som muligt paa denne Sag, naar der fra disse Foreningers Bestyrelse fremsættes Ønske om at maatte faa Tid til at finde en Form for Sæmmenslutningen, og jeg haaber, at man, selv om Sæmmenslutningen ikke skulde kunne iværksættes i den Tid, den Finanslov, vi her forhandle, skal gælde, desuagtet vil udbetale det Statstilskud, som her er foreslaaet. Samme Anmodning retter jeg til det højtærede Finansudvalg.

En anden Sag, jeg vil gøre et Par Bemærkninger om — den hører vist under Indenrigsministeren —, er et Tilskud til forskellige Husholdningsskoler, Kvindeskoler. For et Par af disse Skolers Vedkommende har man ikke rørt ved det Tilskud, de have faaet i de sidste Par Aar. Men der er en anden Skole, ved hvis Tilskud man har rørt, skønt den efter min Mening har ganske samme Opgave som de andre. Jeg tænker her paa Københavns Tjenestepigeskole, hvis Virksomhed jeg har haft Lejlighed til at se. Jeg forlanger ikke, at man skal forhøje Tilskuddet, men man foreslaar at stryge 1,000 Kr. af Tilskuddet med det samme og Resten om et Aars Tid eller to, men jeg synes, det var rimeligere at fordele disse Tilskud ligeligt til alle de paagældende